Tereza Faltýnková: Pod přilbou

Ulice pod hradbami byly plné lidí. Obchodníci vycházeli ze svých krámků, děti se prodíraly davem a z otevřených oken se ozývalo vzrušené šuškání. Trubač na ulici vyhlašoval důležitou novinu. Přijede ten úžasný, skromný, perfektní rytíř. Poslední měsíce objíždí různá království a navštěvuje lid. Dnes bylo na řadě toto. Byl to Rytíř z Pavích per. Nikdo nevěděl, odkud přišel. Nikdo neznal jeho skutečné jméno. Přesto se o něm v celém království vyprávěly příběhy. Říkalo se, že zachránil obchodní karavanu před lupiči, pomohl vesnici zasažené požárem a několikrát ochránil královské posly před přepadením. Lidé ho považovali za hrdinu.

V jednom z oken královského paláce stály dvě dívky. Dvě komorní dámy – dcery zdejšího krále.

„Podívej!" vykřikla Anna a nadšeně zamávala Kateřině.

„Rytíř z Pavích per," zasnila se Kateřina. „Představuješ si někdy, kdo se skrývá pod tou přilbou?"

„Určitě je to nějaký slavný rytíř," odpověděla Anna zasněně. „Odvážný a čestný."

„Možná princ z daleké země," dodala Kateřina. Obě se zasmály.

„O kom se to bavíte?" ozvalo se za nimi. Ve dveřích stála princezna Eliška. Byla oblečená v modrých šatech a dlouhé hnědé vlasy měla spletené do copu.

„O Rytíři z Pavích per," odpověděla Anna. „Neříkej, že tě vůbec nezajímá." Eliška přistoupila k oknu a zadívala se na trubače, rozhazujícího rukama a říkajícího skvělou novinu

„Dnes! Dnes je ten výjimečný den, kdy on zavítá i do našeho království…“

„Možná je to úplně obyčejný člověk," řekla klidně a otočila se zpátky.

„Někdo tak statečný nemůže být obyčejný," namítla Kateřina. Eliška se pousmála. Kdyby jen věděly. Nikdo na celém hradě netušil, že princezna Eliška skrývá tajemství. Přes den byla přesně taková, jakou ji všichni chtěli mít. Učila se dějiny, cizí jazyky, dvorskou etiketu a účastnila se nekonečných setkání se šlechtou. Večer poslouchala slova své matky o tom, jak se jednou stane vládkyní. Jenže Eliška toužila po něčem jiném. Už jako malá obdivovala rytíře vracející se z bitev a fascinovaně sledovala výcvik hradních stráží. Často si přála, aby mohla trénovat s nimi.

„To není pro tebe," slýchala pokaždé. Ale Eliška se nikdy neuměla vzdávat.

Když jí bylo třináct let, objevila v opuštěném křídle hradu starou zbrojnici. Začala tam tajně trénovat. Nejdříve sama, později ji při jednom z nočních cvičení objevil velitel

hradních stráží. Místo aby ji prozradil, souhlasil, že ji bude učit. Pod jednou podmínkou. Nikdo se nesmí dozvědět pravdu. Po několika letech se Eliška stala výbornou jezdkyní i šermířkou. Ale nechtěla bojovat pro slávu. Chtěla pomáhat. Proto si nechala vyrobit jednoduchou zbroj bez královského znaku. Zdobili ji paví pera. Tak vznikl Rytíř z Pavích per.

Jednoho odpoledne se po celém hradě roznesla důležitá zpráva. Král pořádal slavnostní hostinu. Chtěli zjistit proč, a tak se zeptaly starší služebné.

„Jeho Veličenstvo chce poděkovat Rytíři z Pavích per za všechny služby, které pro království vykonal." Elišce se sevřel žaludek.

„To je úžasné!" zaradovala se Kateřina. „Možná konečně zjistíme, kdo to je."

Eliška se nervózně usmála.

„Možná by měl zůstat v anonymitě."

„Proč?" podivila se Anna.

„Někteří lidé nepomáhají kvůli uznání," odpověděla Eliška tiše.

Večer se palác zaplnil hosty. Eliška se omluvila, že ji bolí hlava, a odešla do svých komnat. Jakmile se ujistila, že ji nikdo nesleduje, otevřela tajné dveře ukryté za skříní. O několik minut později si oblékla zbroj Rytíře z Pavích per. S bušícím srdcem vstoupila do trůnního sálu. Poklekla před králem.

„Povstaňte," řekl panovník. „Celé království vám děkuje za vaši statečnost." Eliška sklonila hlavu.

„Pouze jsem udělal to, co bylo správné."

„Přál bych si znát jméno člověka, který tolikrát pomohl našim poddaným," pokračoval král. Eliška zaváhala.

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo, ale mé jméno není důležité."

Král se zamyslel.

„Ať už jste kdokoli, jste důkazem, že skutečný hrdina nepotřebuje slávu, aby konal dobro."

Po skončení audience Eliška rychle opustila sál a tajnou chodbou se vrátila do svých komnat. Tam už na ni čekaly Anna a Kateřina.

„Kde jsi byla?" zeptala se Anna.

„Zase jsi zmeškala něco důležitého," dodala Kateřina.

„Jaké to bylo?" zeptala se Eliška.

„Úžasné," vydechla Anna. „Rytíř z Pavích per je přesně takový, jak jsme si představovaly."

„Odvážný a skromný," souhlasila Kateřina. Eliška se usmála.

„A co se vám na něm líbí nejvíc?"

Anna se zamyslela.

„Že pomáhá lidem, i když za to nic nechce."

„A že se nebál být jiný," dodala Kateřina. Elišku to zahřálo u srdce. Aniž by to tušily, právě popsaly ji samotnou. Tu noc stála u okna své komnaty a dívala se na měsíc nad hradbami města. Byla princeznou, kterou všichni znali. A zároveň rytířkou, o které si celé království vyprávělo legendy. Nikdo netušil, že pod přilbou zdobenou pavími pery se skrývá dívka, která se odmítla vzdát svých snů jen proto, že jí ostatní říkali, kým by měla být. Jednou možná pravda vyjde najevo. Možná budou lidé překvapení. Možná jí nebudou rozumět. Ale do té doby bude dál pomáhat těm, kteří ji potřebují. Protože hrdinu neurčuje titul, jméno ani to, zda je princem nebo princeznou. Skutečného hrdinu určují jeho činy.

Eliška se naposledy podívala na spící město pod sebou. Pak se usmála. Zítra ji čekaly hodiny etikety, nudná jednání a povinnosti budoucí vládkyně. Ale až padne noc, znovu si nasadí přilbu s pavími pery. A Rytíř z Pavích per znovu vyjede do ulic království.